

изгуби изъ градътъ, и отъ това време въ моята команда не са яви вече. А чуваше са отъ пребѣгналите, че той е билъ у Пугачова въ седото и че е ходилъ заедно съ него въ Бѣлгорската крѣпость, въ която той попереди са е намиралъ на служба; а щото са касае до поведението му, то азъ мога . . .» Тука той прекъсна четението си и ми каза намусено: «Съ какво ще ти сега да са оправдаешъ?» Азъ искахъ да продължавамъ както захванахъ и да обясна свѣрзската си съ Мария Ивановна тъй искренно, както и сичко друго, но изведнашъ осѣтихъ непреодолимо отвращение. Мене ми дойде на умътъ, че ако спомѣна и нея, то комиссията ще да я повика на отговоръ, и мисалъта, че нейното име ще да бѣде заплѣтено въ дѣйствиата на злодѣйците и че и тя сама ще да бѣде извождана предъ тѣхните очи, — тая страшна мисалъ ма порази до толкова, щото азъ забъркахъ конците и захванахъ да мѣнкамъ. Моите сѣдци, които, както са видѣше, бѣха захванале да слушатъ отговорите ми съ нѣкаква си благосклонность, бѣха изново предубѣждени противъ мене послѣ моето мѣкнание. Гвардейскиятъ офицеринъ пожела да ма извѣдатъ око на око съ моятъ обвинителъ. Генералинтъ климна съ главата си да доведатъ вчерашниятъ злодѣецъ. Азъ са обърнахъ бързо камъ вратата, защото желяхъ да вида появението на моятъ обвинителъ. Послѣ нѣколко минути вериги зазвѣхаха, вратата са отвориша и влѣзе — Швабринъ. Азъ са зачудихъ на неговото промѣнение. Той бѣше сухъ и блѣденъ. Космите му, които неодавна бѣха черни, като смола, сѣвсѣмъ вече бѣха побѣлѣле; а дългата му брада бѣше разрошавена. Той повтори обвиненията си съ слабъ, но съ смѣлъ гласъ. По неговите думи, азъ сѣмъ билъ назначенъ отъ Пугачова въ Оренбургъ за шпионинъ; че сѣмъ излазялъ